РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
24 У. 10866/18
Дана 14.01.2020. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Гордане Богдановић и Јасмине Минић, чланова већа, са судским саветником Иваном Гулан Радосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., ул. ... ..., чији су пуномоћници Горан Петронијевић и Младен Магделинић, адвокати из Београда, ул. Маглајска број 27, пп 125, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења 08 број: 112-01-1/305-2018 од 22.05.2018. године, у предмету из радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.01.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је, као неоснован, приговор тужиоца, царинског службеника Управе царина, Царинарнице Београд, изјављен против решења директора Управе царина број: 148-III-112-07-32/2018 од 26.04.2018. године, о привременом удаљењу тужиоца са рада. Првостепеним решењем од 26.04.2018. године тужилац, царински службеник Управе царина, Царинарнице Београд, распоређен на радно место шефа ЦИ Складишта, у звању виши царински инспектор, привремено се удаљује са рада, почев од 09.05.2018. године. Истим решењем је утврђено да привремено удаљење тужиоца са рада траје до окончања кривичног поступка, који је покренут доношењем решења о одређивању притвора судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп-По 4. бр. 10/18 од 23.03.2018. године. За време привременог удаљења са рада тужиоцу припада накнада зараде у висини једне четвртине месечне плате коју је остварио за месец пре привременог удаљења, с тим што приговор против тог решења не задржава његово извршење.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 21.06.2018. године, преко пуномоћника, тужилац побија законитост оспореног решења због повреде правила поступка, непотупно и неправилно утврђеног чињеничног стања и погрешне

примене материјалног права. Наводи да тужени није навео разлоге који представљају основ за доношење оспореног решења, као и да је првостепени орган погрешно закључио да је против њега покренут кривични поступак због кривичног дела учињеног на раду у царинској служби, те да се не може прихватити став да је испуњен услов из члана 7. ЗКП, јер кривични поступак против тужиоца није званично покренут, што произлази из уверења Првог основног суда Ку. бр. 4660/2018. од 25.04.2018. године, којим уверењем је констатовано да против њега није покренут кривични поступак. Указује да је у каријери обављао низ одговорних функција, да је био шеф више царинских испостава у Царинарници Београд, да је као шеф царинске испоставе Аеродром "Никола Тесла", у периоду од 2006 од 2011. године, те да је од стране својих претпостављених увек оцењиван са највишим оценама. Истиче да су нејасни наводи да му не припада накнада зараде у висини 1/4 месечне плате сходно породичним приликама, јер је неспорно да издржава породицу, да је привремени старатељ своје мајке и да у складу са чланом 62. став 1. Правилника о правима, обавезама и одговорностима запослених у Министарству финансија Републике Србије, Управе царина, има право на накнаду зараде у висини 1/3 месечне зараде, те да су управни органи били дужни да цене и наведене чињенице, и напомиње да је првостепени орган у истој управној ствари доносио различите одлуке. Предлаже да суд усвоји тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при наводима из оспореног решења, с обзиром да су наводи тужбе идентични наводима приговора, при чему је закључио да је првостепени орган правилно применио материјално право, да је неспорна чињеница да је туженом одређен притвор по решењу о одређивању притвора од 23.03.2018. године, које је донео Виши суд у Београду - Посебно одељење за сузбијање корупције, да је привремено удаљење са рада превентивна мера са циљем заштите права и интереса државних органа, због чега сматра, позивајући се на одредбе Законика о кривичном поступку и Закона о државним службеницима, да је првостепени орган правилно утврдио да су испуњени услови за одређивање мере привременог одељења. Налазећи да је оспорено решење донето од стране овлашћеног лица, у правилно спроведеном поступку, на основу правилно утврђеног чињеничног стања на које је правилно примењено материјално право, при чему права тужиоца нису повређена, и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган након разматрања оспореног решења, списа предмета, као и навода приговора и одговора на приговор утврдио да је првостепено решење донето без повреде одредаба члана 183. став 1. тач. 1) - 8) Закона о општем управном поступку, да Законик о кривичном поступку експлицитно дефинише моменат покретања поступка, да је решењем Вишег суда у Београду, Кпп По4-10/18 од 23.03.2018. године, тужиоцу одређен притвор, те да

је првостепени орган у свему поступио у складу са чланом 7. став 1. тачка 3) Законика о кривичном поступку. Такође, тужени је закључио да одређивање мере привременог удаљења са рада представља превентивну меру, а не санкцију, као и да је том приликом тужиоцу утврђена висина накнаде зараде имајући у виду да тужилац нема малолетну децу, нити издржавана лица о којима се стара, па је, позивајући се на одредбе материјалног права и ценећи навод приговора, одлучио као у диспозитиву оспореног решења, применом члана 170. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку. У списима предмета се налази решење Вишег суда у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције, Кпп-По4 број 10/18 од 23.03.2018. године, којим се тужиоцу из законских разлога прописаних чланом 211. став 1. тачка 3) ЗКП одређује притвор који му се рачуна од 22.03.2018. године у 6,20 часова, као дана и часа лишења слободе, и који му по том решењу може трајати најдуже 30 дана, односно до 21.04.2018. године.

Одредбом члана 60. Правилника о правима, обавезама и одговорностима запослених у Министарству финансија и економије, Управи царина 08 број: 110-00-315/2003 од 14.11.2003. године прописано је да се царински службеник коме је одређен притвор суспендује од првог дана притвора, док притвор траје.

Чланом 62. став 1. истог правилника прописано је да за време суспензије, царинском службенику припада накнада зараде у висини једне четвртине, а ако издржава породицу у висини једне трећине месечне зараде коју је остварио за месец пре привременог удаљења.

Одредбом члана 7. став 1. тачка 3) Законика о кривичном поступку (“Службени гласник РС” бр: 72/11 ... 55/14) прописано је да је кривични поступак покренут доношењем решења о одређивању притвора пре подношења оптужног предлога у скраћеном поступку (члан 498. став 2).

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето на основу потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права, и за своју одлуку је дао јасне чињеничне и правне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Ово стога што је решењем Вишег суда у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције од 23.03.2018. године тужиоцу одређен притвор почев од 22.03.2018. године, на основу чега је првостепени орган донео ожалбено решење од 05.04.2018. године, којим је тужиоца привремено удаљио са рада због одређивања притвора по наведеном решењу суда, за време док тај притвор траје, на који начин је у свему поступио у складу са цитираном одредбом члана 60. Правилника о правима, обавезама и одговорностима запослених у Министарству финансија и економије – Управи царина, а у вези са чланом 7. став 1. тачка 3) Законика о кривичном поступку. Такође, управни органи су правилно тужиоцу одмерили накнаду зараде за време привременог удаљења са рада у висини једне четвртине месечне плате коју је тужилац остварио за месец пре привременог удаљења, с обзиром да је у управном поступку утврђено да тужилац не издржава породицу, на који начин је у свему поступљено у складу са цитираном одредбом члана 62. став 1. истог правилника.

Управни суд је ценио наводе тужбе да је тужени орган пропустио да у потпуности утврди одлучне чињенице и доказе из којих произлази да је било основа за привремено удаљење са рада тужиоца, и да није навео потпуне и јасне разлоге који

представљају основ за то удаљење, па је нашао да су неосновани. Ово стога што је тужени орган у оспореном решењу дао јасне разлоге за изрицање наведене мере, наводећи решење Вишег суда у Београду, Кпп. По. 4-10/18 од 23.03.2018. године, којим је тужиоцу одређен притвор, и позивајући се на важеће прописе.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да не могу довести до другачијег одлучивања о законитости оспореног решења, с обзиром на изнето чињенично стање и цитиране прописе.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.01.2020. године, 24 У 10866/18

Записничар
Ивана Гулан Радосављевић, с.р.

Председник већа - судија
Весна Лазаревић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИГ